

Den smíření v diecézi ostravsko-opavské

22. března 2026

„Ježíš zaplakal.“ Jan 11,35

- Ježíš nepláče nad smrtí (ví, že ji přemůže), pláče nad tím, co smrt a hřích dělají mezi jeho přáteli. Ukazuje nám, že naše bolest mu není cizí – on ji cítí na vlastní kůži, stejně jako na svém těle pocítil těžkosti našich hříchů.
- Můžeme si před druhými i před Bohem hrát na silné a snažit se své hříchy maskovat. Ježíšův pláč nám říká, že před ním můžeme být slabí. On nás nepotřebuje mít „v pořádku“, aby nás miloval. Jeho slzy nám dovolují vyznávat hříchy osobní i hříchy celé církve.

„Odstaňte kámen.“ Jan 11,39

- Kámen je to, co odděluje mrtvé od živých. V životě rodiny, farnosti, diecéze jsou takovými kameny mlčení, neschopnost si odpustit nebo neochota ke zpovědi.
- Ježíš říká: „*Odstaňte kámen!*“ On by to mohl udělat zázrakem, ale chce, abychom to udělali my. Je to naše práce – rozhodnout se pro upřímné vyznání a prosbu o odpuštění.

„Rozvažte ho a nechte odejít!“ Jan 11,44

- V diecézi, farnosti i rodině se často známe léta a máme tendenci druhé „svazovat“ do jejich starých chyb („on byl vždycky takový“, „ta rodina je problematická“). Rozvázat Lazara znamená dát druhému právo na změnu, nápravu a přestat ho vidět skrze jeho hříchy.
- Rozvazování uzlů je piplová, mravenčí práce. V našem společenství to znamená konkrétní kroky: první pozdrav po letech mlčení, společná práce ve farnosti nebo ochota naslouchat někomu, koho jsme dříve přehlíželi.
- Naším společným úkolem k výročí diecéze není jen slavit historii, ale vytvořit prostředí, kde se nikdo nemusí cítit jako „v hrobě“ nebo v izolaci. Máme být diecézí, která aktivně vyhledává ty, kteří jsou ještě „svázaní“ strachem nebo vinou, a pomáhá jim udělat první kroky na svobodě.